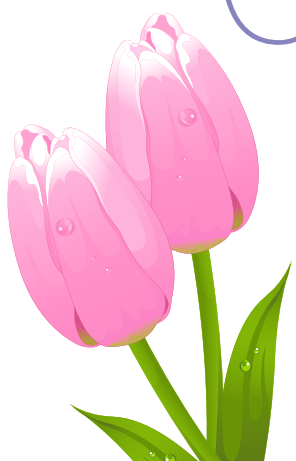

ENDTE GODT: Dagen etter akeulykken var mamma Anita og pappa Jonas overlykkelige for å kunne holde Max Leon i armene sine. Her fra Sørlandet sykehus hvor han fikk behandling.

— Gutten vår hadde **ENGLEVAKT**

Da mamma Anita falt av kjelken i akebakken, fortsatte Max Leon alene nedover mot elven. Snart lå den halvannet år gamle gutten i det iskalde vannet. Så forsvant han med strømmen...

FÅR JEG SMAKE?: I fjor var Max Leon for liten til å være med på å lage påskedekorasjoner. I år derimot, vil han absolutt ta del i moroa. Særlig når det går opp for ham at pynten er ekte sjokolade.

Tekst: Camilla Høy
Foto: Kristin Ellefsen

Det er en klar vinterdag. Snøen ligger tung over Gumpen gård i Songdalen hvor tre småsøsken snart skal velte ut døren og lage masse støy og leven. Særlig minstemann Max Leon på halvannet år er oppglødd. Han har fått nytt akebrett til jul. Nå skal det testes, selvsagt med mamma Anita Stallemo trygt plassert bakpå.

«Unna vei, her kommer jeg!» Storesøster Amalie Sofie renner nedover den digre snø-

haugen som pappa Jonas Stallemo har brøytet med traktoren sin. Her har han planer om å grave seg innover slik at ungene kan få sin egen snøhule, akkurat sånn som han selv hadde da han var liten.

Foreløpig fungerer haugen aldeles perfekt som akebakke for de aller minste. Den er ikke for bratt og ikke for skummel. Dessuten ligger den i god avstand til Gumpedalselven, som renner nedenfor gården. Her får ingen barn leke alene. Det vet de godt. Strømmen er stri, og elven

flommer både titt og ofte over.

«Pass dere for skongrokken. Han tar barn som går alene ned til vannet», pleier Anita og Jonas å si. De føler seg litt slemme når de skremmer ungene sine på denne måten, men to små har druknet i elven tidligere. Det var riktignok for mange tiår siden, men bygda er fortsatt preget av ulykken.

Elvens tredje offer

«Er du klar?»

Anita holder godt rundt Max Leon, som sitter stolt som en hane bak rattet på det

grønne gliset sitt. Han smiler bredt, og så bærer det utfor den lille bakken til lyden av små og barnlige gledeshyl. Det går fort, det er gøy!

Vel nede på sletten siger bakkdelen av rattkjelken ned i den dype snøen med et lite rykk. Mamma faller av, mens Max Leon sklir sakte videre oppå den syltynne skaren i retning elven.

«Han kommer til å stoppe opp. Han må stoppe opp.»

Anita kjenner det går kaldt nedover ryggen. Hun forsøker å løpe etter den lille gutten, men hun står til knærne i snø, og bena føles blytunge. Det er rett og slett umulig å ta seg fort nok fremover.

Fortvilelse går over i desperasjon idet småbarnsmoren ser kjelken med sønnen forsvinne over kanten og ut i den iskalde elven. Så blir Max Leon borte.

Storesøstrene Amalie Sofie og Melina Isabell skriker. Anita skriker også mens hun kaver i snøen for å nå frem til elvebredden. Det er som om alt går i sakte film. Hun føler seg fullstendig maktesløs. Til slutt får Anita øye på Max Leon flytende på ryggen nede ved broen omtrent 50 meter unna.

«Nå drukner gutten min. Han blir elvens tredje offer», tenker hun, men tar seg fort sammen igjen og forsøker å tenke rasjonelt.

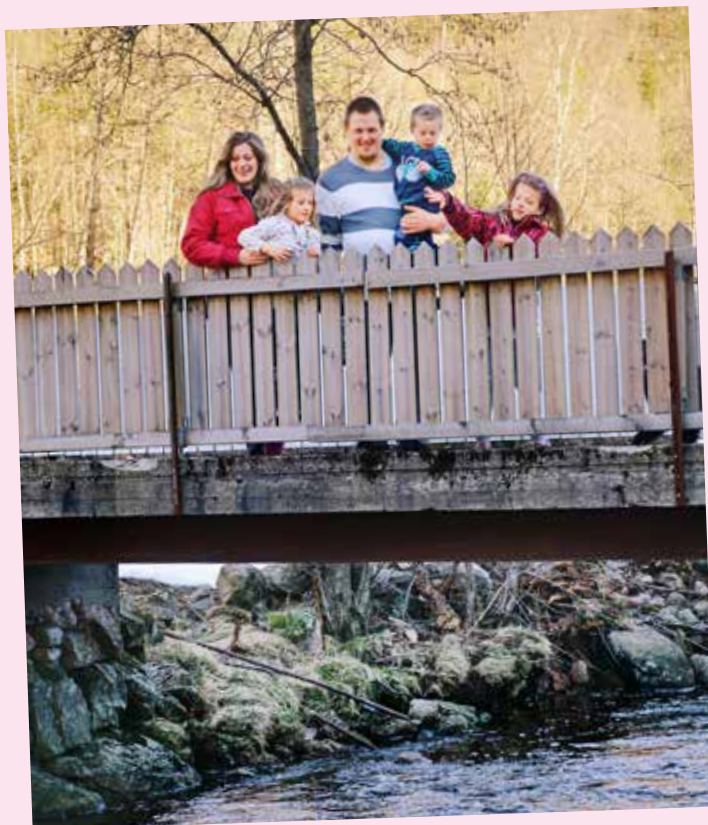
«Hent pappa. Hent pappa!» roper hun til eldstedatteren, som løper av gårde mot huset med det samme.

Jonas står på vaskerommet og er i ferd med å sette på en maskin med tøy. Idet han hører skrikene, forstår han med en gang at noe er galt. Han styrter ut i bare truse og T-skjorte. Da har Anita kommet seg bort til broen, bare for å oppdage at Max Leon er enda lenger unna. Hun er fullstendig utmattet, og blir tatt igjen av ektemannen som velger å løpe langs hovedveien på den andre siden av elven og ned til en liten rasteplass.

Så, i en åpen renne med is på begge kanter, ser han et par sko og et par votter komme drivende. Max Leon ligger livløs under vann med kritt hvitt ansikt og åpne øyne. Jonas karer seg

▲ **DÅRLIGE AKEFORHOLD:** Max Leon har slett ikke mistet lysten til å ake etter ulykken, men da Norsk Ukeblad kom på besøk, var det ikke mye snø å skryte av på Gumpen gård utenfor Kristiansand.

◀ **TAR FORHOLDSREGLER:** – Farlig, sier Max Leon og peker på elven under broen hvor han for et drøyt år siden holdt på å drukne. Nå har foreldrene fått satt opp et gjerde. – Det som skjedde, viser at man aldri kan være forsiktig nok, sier pappa Jonas.

Det går ikke én dag uten at vi tenker over hvor heldige vi er som fortsatt har Max Leon hos oss

uti det iskalde vannet og får akkurat tak i sønnen i tide.

Dyrebare sekunder

«Har du funnet ham?» roper Anita, som ikke klarer å se hva som skjer der hun står sammen med en kvinnelig bilist hun har klart å stoppe, og som nå ringer ambulansen.

«Ja», roper Jonas tilbake.

«Lever han?» fortsetter hun med skjelvende stemme.

«Ja, så vidt», svarer faren og rister i Max Leon, som begynner å blunke.

Jonas snur ham rundt på magen, og gutten gulper opp litt vann. I mellomtiden har Anita kommet seg ned til kanten av den bratte elveskråningen. Jonas løfter Max Leon opp til henne, og hun må nærmest dra ham etter seg i den tunge snøen før hun omsider er tilbake på hovedveien igjen.

«Kjør oss hjem, nå!» kommanderer Anita den kvinnelige bilisten, som fortsatt er i telefonen.

Etter å ha kommet inn i stuen fjerner hun det som er igjen av guttens våte klær, for så å tulle ham inn i varme tepper foran peisen. Hele tiden lager han små og svake klynke-lyder. Den lille kroppen skjelver og kjennes som en isklump. Mamma er redd hjertet hans skal slutte å slå.

«Hvor blir det av ambulansen?»

Minutter føles som timer. Det er pappa Jonas som kommer først inn døren. Han har nesten ikke følelse igjen i bena, som er fulle av blodige sår og skrammer. Han har slitt lenge med å komme seg fra elven og opp på land igjen. Hakk i hæl følger to gråtende småjenter som skrekkslagne har fulgt dramaet fra snøhaugen, hvor de for litt siden akte og lo og ante fred og ingen fare.

Jonas trøster dem så godt han kan idet ambulansen kjører av gårde med Anita og Max Leon og fulle sirener, vel vitende om at sønnen nå er i trygge hender.

Anita sitter ved hodet hans og snakker lavt og rolig. Hun grøsser da hun tenker på at den vesle gutten deres nok hadde druknet hadde Jonas kommet ned til elven noen ørsmå sekunder senere. En familie på fem kunne fort ha blitt en familie på fire denne skjebnesvangre dagen. Anita er ikke religiøs, men hun er skråsikker på at Max Leon har hatt englevakt.

Medtatt og med en kroppstemperatur på 32,5 grader blir han tatt hånd om av leger ved Sørlandet sykehus. De kan fortelle at det kommer til å gå bra med ettårningen, og at han er utenfor livsfare.

– Aldri forsiktig nok

– Farlig, mamma, farlig!

Et drøyt år etter ulykken står Max Leon, nå to og et halvt år, på broen sammen med foreldrene sine og peker ned på elven under ham.

– Man får mange tanker i hodet etter en slik opplevelse. Jeg trodde vi hadde tatt alle

forholdsregler når det gjelder lek i nærheten av vannet her. Men det som skjedde, viser at man aldri kan være forsiktig nok, sier pappa Jonas (30), som nå har satt opp et viltgjerd langs elvebredden.

Den traumatiske hendelsen sitter i mor og far ennå, og vil nok aldri slippe helt taket. Men fremfor å dvele ved tanken på det som kunne ha skjedd dersom marginene ikke hadde vært på deres side denne ulykkesdagen, forsøker de heller å minne hverandre

SØSKENJÆRLIGHET: Amalie Sofie og Melina Isabell synes Max Leon er verdens beste lillebror, i alle fall mesteparten av tiden. Her med kaninene Susse, Knerten og Nusse.

på hvor privilegert de faktisk er.

– Max Leon er en skikkelig kosegutt. Alltid så blid og fornøyd og tillitsfull, forteller Anita (30), mens sønnen tripper utålmodig ved siden av henne.

Han vil vise oss anden «Guse», eller «Buse» som han selv kaller den. Og alle geitene, hestene, kattene og kaninene på gården. Dessuten har Max Leon en egen lekeplass med rutsjebane, huske og sandkasse. Også her har pappa Jonas satt opp gjerde.

– Det er klart vi er blitt mer engstelige etter ulykken. Når en opplever noe slikt, skjønner en hvor skjørt livet er. Det kan bli snudd opp ned på få sekunder, sier Anita, og forteller at Amalie Sofie (8) har begynt på svømmekurs.

Melina Isabell (4) og Max Leon skal følge etter så snart de blir gamle nok.

– Barna har alltid på seg svømmevest i nærheten av vann. Det er selvsagt det viktigste. I tillegg er vi opptatt av

å lære barna respekt for elven her. Vi har strenge regler. Farlige situasjoner kan oppstå selv om vi voksne er til stede. Det er vi jo smertelig klar over nå, sier trebarnsmoren.

Tre blir snart fire

Bare noen dager før ulykken fikk Anita satt opp et navneskilt ved inngangsdøren. Hun har ofte tenkt på det i ettertid. Hvor vondt det hadde gjort om hun kort tid etter måtte tatt det ned igjen.

– Nå må vi i stedet føye på

et ekstra navn! Eller rettere sagt, et dobbeltnavn slik de andre tre barna våre har. Vi venter nemlig en liten en i juli, forteller Anita mens hun stryker seg over magen.

Om det blir jente eller gutt, vil ikke foreldrene vite.

– Kjønnets spiller ingen rolle. Et friskt barn er alt vi drømmer om. Fire friske barn, legger de to til.

– Det går ikke én dag uten at vi i tenker over hvor heldige vi er som fortsatt har Max Leon hos oss ... ✿